

[Aksel Larsen.]

andenbehandling — det havde de ikke stemmer nok til — dels ikke selv har stillet noget forslag og ikke på noget tidspunkt har bebudet, at de agtede at stille et forslag. Mit parti er således det eneste parti, der har stillet dette forslag, og hvis vi ikke havde gjort det, havde altså hverken venstre, de konservative eller de uafhængige haft mulighed for ved en afstemning at bekendtgøre, at de stadig væk er modstandere af den bundne opsparing.

Jeg håber, at ændringsforslaget bliver vedtaget. Hvorvidt det bliver vedtaget, kan jeg ikke vide; det afhænger af, hvor mange medlemmer der er til stede, hvem der stemmer for, og hvem der stemmer imod. Nå ja, vi ved, hvordan partierne har det, men der kan være enkelte i partierne, som muligvis har en dissenterende mening, og spørgsmålet er vel stadig væk også, om Grønlandsministeren vil stemme eller vil undlade at stemme. Jeg kan i hvert fald ikke se andet, end at de argumenter, jeg har anført, er uigendrivelige. Jeg kan ikke se andet, end at hele den debat, vi har haft såvel i fredags som nu, viser os, at det vil være det rigtigste ikke at opkræve den bundne opsparings beløb, og derfor anbefaler jeg det høje ting, at man vedtager det af mig stillede ændringsforslag.

Iver Poulsen: Hvis ikke hele denne sag om loven om den bundne opsparing havde givet befolkningen en utryghedsfølelse med hensyn til finansministerens evner som administrator, og hvis ikke resultatet af finansministerens usikkerhed var blevet en helt urimelig behandling af den administration, der skal beskæftige sig med loven, kunne man have modtaget finansministerens ændringsforslag med et smil. Men finansministerens ændringsforslag understreger usikkerheden i en sådan grad, at man må spørge sig selv: hvad bliver det næste? Men vi har jo hverken lod eller del i dette lovforslag; vi ønsker heller ikke at have lod eller del i, hvordan den højtærede finansminister ønsker at administrere nu og måske i fremtiden, og derfor vil vi undlade at stemme om de af finansministeren stillede ændringsforslag.

Det af det ærede medlem hr. Aksel Larsen stillede ændringsforslag må vi anse for

tilfredsstillende, selv om det er udtryk for en vis siksakpolitik. Den 16. ds. udtalte det ærede medlem her i tinget — sp. 231 —:

„Det væsentlige er efter min mening at få et valg.“

Og her er mit parti helt enig med det ærede medlem. Det er naturligvis rigtigt, at det er statsministeren, der bestemmer, hvornår et valg skal udskrives, hvis ikke et flertal her i tinget udtaler mistillid til regeringen. Men man kan da ikke udelukke, at en statsminister kunne ønske at spørge vælgerne, når et så stort flertal som lige ved halvdelen af folketingets medlemmer udtaler sin mistillid til regeringen. Ud fra den matematiske læresætning, at faktorerne orden er ligegyldig, har det ærede medlem hr. Aksel Larsen imidlertid nu ændret den rækkefølge, hvori det ærede medlem anbragte faktorerne for en uges tid siden, og givet ophævelse af loven om den bundne opsparing den førsteprioritet, som ønsket om valg havde i sidste uge. Men da det ærede medlems ændringsforslag netop udtrykker det, vi tidligere har udtalt ønske om, kan vi naturligvis stemme for ændringsforslaget. Vi nærer nemlig ikke den paniske skræk for det ærede medlem hr. Aksel Larsen og hans parti, som regeringen gør. Hvis nogen kan tilslutte sig vore tanker, er de velkomne; vi spørger ikke om, hvem der samarbejdes med, men simpelt hen, hvad der samarbejdes om.

I forbindelse med det af det ærede medlem stillede ændringsforslag vil jeg imidlertid gerne stærkt understrege, at noget helt primært og fundamentalt for vor stilling til loven om bunden opsparing er, at den er udtryk for et politisk snyderi. Der er i virkeligheden tale, om ikke om et brud på indgåede aftaler, så i hvert fald om en så grov omgåelse af aftalerne, at det ikke bør tolereres.

Vi deler for øvrigt ikke den højtærede finansministers ængstelse for, at en ophævelse af den bundne opsparing skal umuliggøre en rentesækning, og vi tror ikke, at finansministeren behøver at ængstes så meget for, at en ophævelse af denne lov vil betyde en voldsom og uforsvarlig udvidelse af forbruget, for vi ved jo da alle sammen, at de største bidrag til den bundne opsparing kun vil betyde en overflytning fra private opsparingskonti til statens opspa-